ଜଗନ୍ନାଥ

ବନାମ

ଶ୍ରୀ ଯୁଗଲ ନାରାୟଣ ପୁରୋହିତ, ଅଧିବକ୍ତା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ଡ଼ିସେମ୍ବର 19,1996

[କେ. ରାମାସ୍ୱାମୀ ଏବଂ ଜି.ବି. ପଟ୍ଟନାୟକ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ପ୍ରାଦେଶିକ ଦେବାଳିଆ ଅଧିନିୟମ, 1920 : ଧାରା 53 ।

ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନ, 1950 : ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136 ।

ଅପିଲ — ମିଳିତ ତଥ୍ୟର ଅନୁସନ୍ଧାନରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ — ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କିଣାଯାଇଥିବା ସମ୍ପତ୍ତି — ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ହୋଇଥିବା ହସ୍ତାନ୍ତର ପ୍ରବଞ୍ଚନାପୂର୍ବକ ଥିଲା ବୋଲି ଘୋଷଣା କରିବା ପାଇଁ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ଆବେଦନ — ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିଥିବା ନିଷ୍କର୍ଷ ଯେ, ମୂଲ୍ୟବାନ ବିଚାର ପାଇଁ ସଚ୍ଚୋଟତାର ସହ ବିକ୍ରୟ କରାଯାଇଥିଲା — ଏକକ ବିଚାରପତି ତଥା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଖଣ୍ଡପୀଠ ଦ୍ୱାରା ସମର୍ଥିତ ଅନୁସନ୍ଧାନ — ଦର୍ଶାଯାଇଛି, ତଥ୍ୟର ଫଳାଫଳ ପ୍ରମାଣର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଉପରେ ଆଧାରିତ ଥିଲା — ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ପାଇଁ କୌଣସି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଇନଗତ ପ୍ରଶ୍ନ ନାହିଁ — ତେଣୁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ହସ୍ତକ୍ଷେପ ଆବଶ୍ୟକ ନଥିଲା ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 2330/1986

ଡ଼ି.ବି.ସି.ଏସ୍.ଏ. ସଂଖ୍ୟା 18/1981 ରେ ରାଜସ୍ଥାନ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ 15.11.83 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବି.ଡ଼ି. ଶର୍ମା ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆର୍.କେ. ମାହେଶ୍ୱରୀ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିମ୍ନଲିଖିତ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା :

ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆବେଦନ ରାଜସ୍ଥାନ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଖଣ୍ଡପୀଠର ରାୟରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି, ଯାହା ନଭେମ୍ବର 15,1983 ରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 18/81 ରେ

କରାଯାଇଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତା ମେ 17,1958 ରେ ଭଦ୍ରମଲଙ୍କଠାରୁ ଏହି ସମ୍ପତ୍ତି କିଣିଥିଲେ । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ, ବିକ୍ରେତାଙ୍କୁ ଦେବାଳିଆ ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ, ଯେତେବେଳେ ସେହି ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା, ସେତେବେଳେ ଅପିଲକାରୀ ପ୍ରାଦେଶିକ ଦେବାଳିଆ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 53 ଅନୁଯାୟୀ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ କରାଯାଇଥିବା ଜମିର ହସ୍ତାନ୍ତରଣକୁ ପ୍ରବଞ୍ଚନାପୂର୍ବକ ବୋଲି ଘୋଷଣା କରିବାକୁ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ସମସ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏକ ସଙ୍ଗରେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଛନ୍ତି ଯେ, ଇଏକ୍ସ-A1 ଅଧୀନରେ ବିକ୍ରୟ କାରବାର ସତ୍ ବିଶ୍ୱାସରେ ଓ ଯଥାର୍ଥ ମୂଲ୍ୟ ଦେଇ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ, ଋଣଦାତାମାନଙ୍କୁ ଠକିବା ପାଇଁ ବିକ୍ରୟ ନିଷ୍ପାଦିତ କରାଯାଇନଥିଲା ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ଶ୍ରୀ ବି.ଡ଼ି. ଶର୍ମା ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଛନ୍ତି ଯେ, ଉତ୍ତରଦାତା ଜଣେ ପେଶାଦାର ଅଧିବକ୍ତା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ନୁହଁନ୍ତି । ସେ ବିକ୍ରୟ ଦଲିଲ ହାସଲ କରିବା ପରେ, ସମ୍ପତ୍ତିର ଭୌତିକ ଦଖଲ ପାଇପାରିଲେ ନାହିଁ । ଯଦି ସେ ଭୌତିକ ଦଖଲ ନେଇଥାଆନ୍ତେ, ତେବେ ପରିସ୍ଥିତି ଭିନ୍ନ ହୋଇଥାଆନ୍ତା । ଦେବାଳିଆ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜେ ଦାଖଲ କରିଥିବା ଅପିଲରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନ କରିବା ସର୍ତ୍ତରେ ସମ୍ପତ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତର ଉପରେ ସ୍ଥଗିତାଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ଏହିପରି ଭାବେ ଅଧିକାର ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଛି ବୋଲି ଧାରଣା କରିବା ଆଇନର ତ୍ରୁଟି ଦ୍ୱାରା କ୍ଷୁର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛି । ଏହି ଉପସଂହାର ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ନିମ୍ନ ନ୍ୟାୟାଳୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ସଠିକ ଭାବରେ ବିଚାର କରାଯାଇ ନାହିଁ । ଯୁକ୍ତିରେ ଆମେ କୌଣସି ଦୃଢତା ପାଉନାହୁଁ ।

ସ୍ୱୀକାରଯୋଗ୍ୟ, ଇଏକ୍ସ. A-1, ବିକ୍ରୟ-ଦଲିଲ ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ତଥ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରେ ଯେ, ଏହା ଅଧୀନରେ ବିକ୍ରି ହୋଇଥିବା ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧିକାର ବିକ୍ରେତା-ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ଏକକ ବିଚାରପତି ଏହିପରି ପ୍ରମାଣକୁ ବିସ୍ତୃତ ଭାବେ ବିଚାର କରିବା ପରେ ନିମ୍ନଲିଖିତ ଭାବେ ବିବୃତ କରିଛନ୍ତି :

> " ବିକ୍ରୟ-ଦଲିଲ (ଇଏକ୍ସ. A1)ରେ ତଥ୍ୟ କଥନ ଅଛି ଯେ, ସ୍ଥାନାନ୍ତରକାରୀଙ୍କ ଦଖଲରେ ଥିବା ଅଟ୍ଟାଳିକାଗୁଡ଼ିକର ଅଧିକାର ହସ୍ତାନ୍ତରଗ୍ରାହୀଙ୍କୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯାଇଛି । ଡ଼ି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 1 ଯୁଗଲନାରାୟଣଙ୍କ କଥନ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି, ଯାହା ବିକ୍ରୟ-ଦଲିଲ(ଇଏକ୍ସ. A1)ରେ କରାଯାଇଥିବା ତଥ୍ୟ କଥନକୁ ସମର୍ଥନ କରେ , ବିକ୍ରୟ-ଦଲିଲ(ଇଏକ୍ସ A1)ରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ପରି ମୁଁ ସେହି ଅଧିକାର ଧାରଣ କରେ, ଏହାର ଅନୁସରଣରେ ହସ୍ତାନ୍ତରକାରୀମାନଙ୍କୁ ଦଖଲ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ପ୍ରମାଣ ଏବଂ ସେଥିରୁ ଉପୁଜିଥିବା

ବ୍ୟାପକ ତଥ୍ୟରୁ ସୁରକ୍ଷିତ ଭାବରେ ଯେଉଁ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ନିଆଯାଇପାରିବ ତାହା ହେଉଛି ଯେ, ସରକାରୀ ଗ୍ରହିତା ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1ଙ୍କ ତରଫରୁ ଉତ୍ତମ ବିଶ୍ୱାସ ଅଭାବ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବାରେ ସଫଳ ହୋଇ ନାହାଁନ୍ତି । ଯେହେତୁ ସରକାରୀ ଗ୍ରହୀତା ତାଙ୍କ ଉପରେ ଥିବା ବୋଝକୁ ନିର୍ବାହ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି, ମୁଁ ବିଜ୍ଞ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ସହ ସହମତ ଯେତେବେଳେ ସେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ଯେ ପ୍ରସଙ୍ଗ ସଂଖ୍ୟା 1 ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇନାହିଁ । ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ, ବିକ୍ରୟ-ଦଲିଲ (ଇଏକ୍ସ. A1) ମୂଲ୍ୟବାନ ବିଚାର ଏବଂ ସତ୍ ବିଶ୍ୱାସରେ ନଥିଲା । ମୋର ମତ ହେଉଛି ଯେ, ସରକାରୀ ଗ୍ରହୀତା ଭଦ୍ରମଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ୟୁଆଗଲନାରିନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ କରାଯାଇଥିବା ବିକ୍ରିର ସ୍ୱେଚ୍ଛାକୃତ ସ୍ଥାନାନ୍ତରଣକୁ ଏଡ଼ାଇବାକୁ ହକଦାର ନୁହଁନ୍ତି । ବିକ୍ରୟ, ଇଏକ୍ସ A1 ଦ୍ୱାରା ପ୍ରମାଣିତ, ସରକାରୀ ଗ୍ରହୀତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅସିଦ୍ଧ ହେବା ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ ଏବଂ ଏହାକୁ ରଦ୍ଦ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ।"

ଏହା ଏକ ନିଷ୍କର୍ଷ ଯାହା ବିଜ୍ଞ ଏକକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିବୃତ କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରମାଣର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଉପରେ ଆଧାରିତ । ତେଣୁ ଖଣ୍ଡପୀଠ ଏହାର ନିଷ୍କର୍ଷରେ ଠିକ ଥିଲେ ଯେ, "ଏକ ମିଳିତ ତଥ୍ୟ ରହିଛି ଯେ, ବିବାଦୀୟ କାରବାର ବାସ୍ତବ ଏବଂ ବିଚାରଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ । "ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ କହିଛନ୍ତି ଯେ, ମୂଲ୍ୟବାନ ବିଚାର ଏବଂ ସତ୍ ବିଶ୍ୱାସର ସହିତ ଏହି ବିକ୍ରୟ ଦର୍ଶାଯାଇଛି । ବିଜ୍ଞ ଏକକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ସମର୍ଥନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ, ଏହା ପ୍ରମାଣର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଉପରେ ଆଧାରିତ ଏକ ତଥ୍ୟଗତ ନିଷ୍କର୍ଷ ହୋଇଥିବାରୁ, ଆମେ କୌଣସି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଇନଗତ ପ୍ରଶ୍ନର ସାର୍ବଜନୀନ ମହତ୍ତ୍ୱକୁ ଦେଖୁନାହୁଁ ଯାହା ହସ୍ତକ୍ଷେପକୁ ସମର୍ଥନ କରେ । ଏପରିକି ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଠାଯାଇଥିବା ଯୁକ୍ତି ବାସ୍ତବରେ ବିଜ୍ଞ ଏକକ ବିଚାରପତି ଏବଂ ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା । ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ ବିକ୍ରେତାଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ, ଜମି ମାଲିକ ଭାବରେ ଉତ୍ତରଦାତା ଏବଂ ବୃତ୍ତିରେ ଭଡ଼ାଟିଆ ଭାବରେ ବିକ୍ରେତାଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକୃତି ଦେବା । ଯଦିଓ ଏକ ଭିନ୍ନ ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚାଯାଇ ପାରିଥାନ୍ତା, କିନ୍ତୁ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136 ଅନୁଯାୟୀ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବା ପାଇଁ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ଏକ ଆଧାର ହେବ ନାହିଁ।

ତଦନୁସାରେ ଅପିଲକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା । କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ ନାହିଁ।

ଟି.ଏନ୍.ଏ. ଅପିଲ ଖାରଜ ହେଲା।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ।"

ଅନୁବାଦକ

କଲ୍ୟାଣକର ସାହୁ

ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ